

Sygn. akt VI GC 239/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: sekr. sadowy Joanna Stafska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w S.

przeciwko: E. O.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) Spółki z o.o. w S. na rzecz pozwanej E. O. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. zarządza zwrot powodowi kwoty 319,71 zł (trzysta dziewiętnaście siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na koszt stawienia świadków.

Sygn. akt VI GC 239 /14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 listopada 2014r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód (...) spółka z o. o. wniosła o zasądzenie od E. O. kwoty 144 215,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 72.297,99 od dnia 24 luty 2012r. i od kwoty 71 917,90 zł od dnia 17 marca 2012r. wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu dla powyższego powód podał, iż pozwana zakupiła w dniu 9 lutego 2012r. 135 sztuki dystrybutora chłodząco grzejącego oraz 875 sztuki butli 18,9 l za cenę 72 297,99 zł, a następnie w dniu 2 marca 2012r. 134 sztuki dystrybutora chłodzącego grzejącego oraz 875 sztuki butli 18,9 l za cenę 71 917,90 zł Towar w chwili zakupu został wydany pozwanej. Wystawione przez powoda faktury (...)/2012 oraz nr (...) potwierdzające zakup opisanych wyżej towarów zostały przesłane pozwanej. Pozwana w ustalonym terminie płatności widniejącym na przedmiotowych fakturach nie uregulowała w całości swoich należności.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana E. O. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu dla niniejszego zarzuciła, iż pozwanej z powódką nie wiązała żadna umowa, nawet zawarta w formie ustnej, na mocy której pozwana zakupiłaby od powódki towary określone w pozwie, a objęte fakturami VAT numer (...)/2012 oraz nr (...). Zaprzeczyła, aby kiedykolwiek towary te zostały jej wydane, powódka nigdy nie kontaktowała się z pozwaną w kwestii związanej z wyżej wymienionymi transakcjami kupna-sprzedaży towarów, pozwana zaś nigdy

nie składała u powódki zamówienia na towary objęte powołanymi wyżej fakturami. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powołując dwuletni termin, liczony od dnia wskazanego jako termin płatności na przedmiotowych fakturach.

W ustosunkowaniu się do powyższego powód podał, iż roszczenie nie jest przedawnione, powołując się w tym zakresie na wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, złożony w dniu 20 stycznia 2014r. a skierowany do Sądu Rejonowego w B.. Posiedzenie Sądu Rejonowego w sprawie zawarcia ugody odbyło się w dniu 26 marca 2014r. W wyniku posiedzenia pojednawczego termin przedawnienia uległ przerwaniu i rozpoczął swój bieg na nowo z dniem 26 marca 2014r. Odnosząc się do zarzutu pozwanej o braku umowy oraz braku odbioru przez pozwaną towaru wskazanego w fakturach, powód naprowadził, iż pozwana otrzymała wskazany w fakturach towar oraz przyjęła faktury. Strony nawiązały współpracę za pośrednictwem M. B., prezesa zarządu (...) S. (...) sp z o.o., po nabyciu od powódki butli oraz dystrybutorów pozwana odsprzedała je do firmy (...) sp z o.o.

W dalszej części postępowania strony podtrzymały powyższe stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Spółki: powodowa czyli (...) sp z o.o. oraz (...) S. (...) sp z o.o. pozostawały we współpracy gospodarczej, spółka (...) sp z o.o. była właścicielem dystrybutorów oraz butli z wodą, które znajdowały się u klientów, z którymi (...) S. (...) sp z o.o. miała podpisane umowy. Butle te (...) S. (...) sp z o.o. napełniała u powodowej spółki (...) sp z o.o. kupując u niej wodę.

W związku z zadłużeniem (...) S. (...) sp z o.o. w stosunku do powodowej spółki członkowie zarządu (...) sp z o.o. oraz prezes zarządu (...) S. (...) sp z o.o. M. B. ustalili, iż dla pokrycia tego zadłużenia (...) S. (...) sp z o.o. sprzeda spółce (...) sp z o.o. dystrybutory chłodzące i butle, cena za ww. sprzęt zostanie zaliczona na zadłużenie (...) S. (...) sp z o.o. Jednocześnie M. B. zobowiązał się znaleźć kupca na ww. sprzęt, aby (...) sp z o.o. odzyskała część gotówki. W dniu 30 marca 2011r. została zawarta umowa sprzedaży, na podstawie tej umowy (...) sp z o.o. nabyła od (...) S. (...) sp z o.o. 269 dystrybutorów chodząco-grzejących oraz 1750 butli pustych, została wystawiona faktura VAT nr (...), w której jako przedmiot wpisano wyżej wymienione dystrybutory i butle, a jako sposób zapłaty kompensatę. Zarówno dystrybutory jak i butle znajdowały się w tym czasie u klientów (...) S. (...) sp z o.o., z którymi to klientami miał on umowy o dostawę wody, a które nadal były napełniane przez (...) S. (...) sp z o.o. w (...) sp z o.o. Dystrybutory te i butle nie zostały więc fizycznie przekazane (...) sp z o.o. i w kwestii ich wykorzystywania jak również zawartych umów przez (...) S. (...) sp z o.o. z klientami nic się nie zmieniło.

Dowód: pismo oraz faktura k- 76 i 77, zeznania św. W. K. k- 94

W dniu 22 sierpnia 2011r. M. B. działając jako prezes imieniem (...) S. (...) sp z o.o. złożył pisemne oświadczenie, informujące powódkę, iż firma (...) w B. jest zainteresowana wykupem od (...) sp z o.o. dystrybutorów i butli. W oświadczeniu tym wskazał, iż warunki sprzedaży zostaną omówione pomiędzy (...) sp z o.o., a firmą (...). Oświadczenie to nie zawierało konkretnych informacji na temat zobowiązania się E. O. do zakupu sprzętu, warunków niniejszego, w tym terminu i ceny. M. B. nie posiadał pełnomocnictwa do działania imieniem E. O., nie udzielała ona w tym zakresie żadnych pełnomocnictw, nie wiedziała o prowadzonych w tym zakresie rozmowach M. B.. M. B. nie wykazywał się pełnomocnictwem od niej w tym zakresie, uczestniczący w rozmowie imieniem (...) sp z o.o. W. K. (2) i Ł. Z. (1) nie zwracali się o okazanie niniejszego. Nie nawiązali też żadnego kontaktu z E. O..

Dowód: pismo k- 75, zeznania E. O. k- 203 , częściowe zeznania W. K. k- 94 i Ł. Z. k- 202

Pomimo, iż warunki sprzedaży miały być jeszcze omówione pomiędzy (...) sp z o.o., a firmą (...), i pomimo, iż doprecyzowanie to i omówienie nie nastąpiło w dniu 9 lutego 2012r. powódka (...) sp z o.o. wystawiła E. O. fakturę sprzedażową VAT numer (...), jako przedmiot wskazującą: dystrybutor chodząco-grzejący – ilość -135 sztuk – cena 41 716,35 zł oraz butelka 18,9 l – ilość sztuk 875 – cena 17 062,50 zł , termin płatności 23.02.2012r. bez uprzedniego z nią kontaktu i bez wydania towaru.

W dniu 2 marca 2012r. powódka (...) sp z o.o. wystawiła E. O. kolejną fakturę sprzedażową VAT numer (...), jako przedmiot wskazującą: dystrybutor chodząco-grzejący – ilość -134 sztuk – cena 41 407,34 zł oraz butelka 18,9 l – ilość sztuk 875 – cena 17 062,50 zł , termin płatności 16.03.2012r., bez uprzedniego z nią kontaktu i bez wydania towaru.

Faktury te zostały E. O. przesłane. Pierwsze z nich została zaksięgowana, jednak co do niej w dniu 20 sierpnia 2014r. do Urzędu Skarbowego złożono korektę z uwagi na pomyłkowe zaksięgowanie , druga z nich nie została w ogóle zaksięgowana.

Dowód: faktura VAT nr (...) k- 7,8, dowód nadania k. 9,10, deklaracja dla podatku od towarów i usług k- 109 , rejestr VAT k- 110 -143, postanowienie k- 188, uzasadnienie przyczyny korekty k- 189, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu k- 190 195

E. O. zarejestrowała działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w dniu 21 marca 2011r. Pozwana stopniowo nabywała dystrybutory i butle od (...) S. (...) oraz innych producentów (a więc innych podmiotów niż (...) sp z o.o.) dysponując nimi w prowadzonej działalności. Dystrybutory te i butle następnie sprzedała P. S., w dniu 1 marca 2013r. działalność tą zawiesiła.

Dowód: informacja z centralnej ewidencji i informacji o działalności gospodarczej k- 28 , zeznania E. O.

W dniu 27 stycznia 2014r. powód S. sp z o.o. skierował do Sądu Rejonowego w Bytomiu przeciwko E. O. wniosek o zawezwanie do próby ugodowej odnośnie zapłaty kwoty objętej żądaniem pozwu w niniejszej sprawie. Posiedzenie w tej sprawie odbyło się w dniu 26 marca 2014r. w sprawie nie zawarto ugody.

Dowód: wezwanie do próby ugodowej wraz z potwierdzeniem nadania na poczcie wniosku ,zawiadomienie o terminie posiedzenia k- 72- 74

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów pisemnych oraz ustnych w zakresie jak powołany w toku ustaleń powyżej, dając im wiarę skoro łącznie stanowiły spójną i logiczną całość. Sąd pominął dowód z zeznań świadka P. S. wobec jego cofnięcia na rozprawie w dniu 14 listopada 2014 (k- 201).

Stosownie do treści art. 535 KC przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu ją, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód formułując żądanie pozwu w niniejszej sprawie określił, iż stanowi ona cenę (72 297,99 zł i 71 917, 90 zł łącznie 144 215,89 zł) za sprzedany w dniu 9 lutego 2014r. i 2 marca 2014r. pozwanej E. O. towar w postaci : 135 sztuk dystrybutorów i 875 butelek oraz 134 dystrybutorów i 875 butelek w cenie za dystrybutor 309 zł netto , a za butelkę 19,50 zł netto.

Dochodząc więc pozwem ceny z umowy sprzedaży powód obowiązany był wykazać, iż strony niniejszego postępowania istotnie zawarły umowę sprzedaży na warunkach określonych jak wyżej. W ocenie sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na stwierdzenie, iż powód temu obowiązkowi sprostał.

Umowa sprzedaży miała, według twierdzeń powoda, być zawarta w formie ustnej tym samym okoliczności związane z datą jej zawarcia , miejscem , konkretnymi ustaleniami i ich przebiegiem były w tej sprawie kluczowe.

Powód na okoliczność niniejszego powołał zeznania świadka K. i Ł. Z. (1) likwidatora powodowej spółki. Zeznania te okazały się jednak nieprecyzyjne i rozbieżne zarówno z przedłożonym przez powodową spółkę oświadczeniem z dnia 22 sierpnia 2011r. jak i pomiędzy sobą.

Z pewnością umowa sprzedaży nie została zawarta na spotkaniu w sierpniu 2011r. Z oświadczenia złożonego w tym zakresie w dniu 22 sierpnia 2011r. przez M. B., a przedłożonego przez stronę powodową do akt sprawy, wynika wprost, iż brał on udział w tym spotkaniu jako prezes zarządu (...) S. (...), świadczy o tym pieczęć tej firmy umieszczona na tym oświadczeniu obok jego podpisu, jak również informacja, iż warunki sprzedaży zostaną omówione pomiędzy (...)

Sp z o.o., a firmą (...), czyli że nie zostały one umówione na spotkaniu sierpniowym, inaczej zapis ostatniego zdania oświadczenia byłby zbędny.

W tym zakresie sąd odmówił wiary zeznaniom świadka W. K. (2) który zeznał, iż na tym spotkaniu ustalono cenę, świadek zresztą nie potrafił podać ceny ani też w przybliżeniu różnicy pomiędzy ceną za którą (...) nabyła dystrybutory i butle, a ceną za którą je miała odsprzedać E. O.. Zeznania w tym zakresie były nieprecyzyjne, tym bardziej, iż świadek dalej zeznał, że uczestnicy spotkania ustalili, że pan B. da nam znać kiedy będziemy mogli sprzedać ten sprzęt przy czym - kiedy dał znać - świadek już nie pamiętał i nie był w stanie przypomnieć sobie ani czasu i ani okoliczności niniejszego. Również zeznania likwidatora powódki Ł. Z. (1) były w tym zakresie nieprecyzyjne. Zeznał on bowiem, iż nie pamiętam jak to było, nie pamiętał również kiedy M. B. poinformował powoda o możliwości wystawienia faktury. Jednocześnie co do ceny wskazał, iż ustalenia w tym zakresie zapadły, ale nie pomiędzy powodową spółką, a E. O., ale pomiędzy spółką (...), a W. S. (...) to jest pomiędzy nim, a panem B., przy czym podał zupełnie inny termin tych ustaleń niż świadek K., ponieważ podał, że cenę ustalono wówczas kiedy M. B. powiedział, na kogo fakturę wystawić, jak wskazał, na chwilę przed wystawieniem faktury (to jest pół roku później niż wskazał to świadek K.).

Trzeba zresztą wskazać, że cena za którą powodowa spółka to jest (...) sp z o.o. nabyła od (...) dystrybutory i butle (150 zł za dystrybutor i 10 za butelką) była znacznie niższa niż cena wpisana następnie na fakturach wystawionych przez (...) E. O.(309,1 zł – dystrybutor , 19,50 zł – butelka), mimo, że jak twierdził powód był to ten sam towar, a brak konkretnych podstaw dla przyjęcia na jakiej podstawie cena zwiększyła się o blisko 100%, nawet jeżeli przedmiot sprzedaży był używany przez M. B. w okresie, kiedy już jego właścicielem była powodowa spółka. Brak w tym zakresie konkretnych danych pozwalających na racjonalną weryfikację niniejszego.

Dokonując więc końcowej analizy należy stwierdzić, iż w toku postępowania sądowego, powód wykazał, iż przedmiotowy sprzęt nabył od (...) S. (...) spółka z o o w dniu 30 marca 2011r. w ramach rozliczeń z tą spółką i kompensaty zadłużenia, wykazał, iż M. B. działając jako prezes (...) S. (...) zobowiązał się do znalezienia kupca na ten sprzęt, wykazał, że w dniu 22 sierpnia 2011r. odbyło się spotkanie w którym wzięli udział W. K. (2) dyrektor generalny (...) sp z o.o., Ł. Z. (1) prezes zarządu (...) sp z o.o. oraz M. B. prezes zarządu (...) S. (...) sp z o.o., na którym to M. B. poinformował, że E. O. jest zainteresowana wykupem dystrybutorów i butli, zaś warunki sprzedaży zostaną omówione pomiędzy (...) Sp z o.o, a firma (...).

Powód zaś nie wykazał, aby warunki te zostały omówione pomiędzy (...) sp z o.o., a E. O., ewentualnie osobą działającą z jej upoważnienia. Po tej dacie bowiem świadek K. i zeznający jako strona powodowa Ł. Z. (1) nie potrafili podać w sposób zbieżny i konkretny okoliczności, w których miałyby się odbyć poczynienie tych ustaleń, ich treści i zakresu; a co upoważniałoby ich dopiero do przyjęcia, iż umowa sprzedaży została zawarta, a w konsekwencji do wystawienia faktur VAT o treści jak przy pozwie.

Niniejszego nie zmieniała okoliczność, iż jedna z tych faktur została zaksięgowana przez E. O., a właściwie to na tej jedynie okoliczności musiałoby się opierać uwzględnienie powództwa przez Sąd, co nie było wystarczające. Powódka zresztą wyjaśniła, iż nastąpiło to pomyłkowo i po spostrzeżeniu niniejszego, po wezwaniu Sądu do przedłożenia dokumentacji księgowej, do urzędu skarbowego została złożona korekta; druga natomiast z faktur nie została w ogóle zaksięgowana. Istotnie faktury nie zostały odesłane, ale obowiązek taki nie wynika z żadnego przepisu. Okoliczność powyższa nie zwalniała powoda od wykazania, iż zawarł z pozwaną ważnie umowę sprzedaży, warunków tej umowy i podstaw do żądania ceny jak objęta pozwem i nie była wystarczającą dla zasądzenia kwoty 144 215,89 zł i ustalenia, iż między stronami wiążąco zostały zawarte dwie umowy sprzedaży z określonym w niej przedmiotem (określona ilość dystrybutorów i butli), za ustaloną zgodnie cenę, zresztą blisko dwukrotnie przewyższającą cenę uprzedniego ich nabycia. Tym bardziej, iż w sprawie nie wykazano, aby w jakikolwiek sposób towar ten został E. O. wydany, lub posiadanie go przeszło w inny sposób na E. O.. Twierdzenie powoda, iż pozwana czuła się właścicielem tego towaru bądź była w jego posiadaniu ponieważ dokonała następnie jego sprzedaży osobie trzeciej firmie (...), nie została wykazana. Wniosek o przesłuchanie w tym zakresie świadka P. S. na rozprawie w dniu 14 listopada 2014 został cofnięty, powódka zaś wyjaśniła, iż od początku rozpoczęcia działalności gospodarczej stopniowo nabywała zarówno butle i dystrybutory od (...) i to ten towar był przedmiotem sprzedaży firmie (...). Okoliczność ta w dalszym toku

nie była już kwestionowana przez stronę powodową. Znamionym jest również, iż powódka na okoliczność zawarcia umowy i jej treści nie powołała na świadka M. B., który to według jej twierdzeń miał przecież zawierać przedmiotowe umowy.

Odnosząc się również do kwestii pełnomocnictwa M. B. to w sprawie nie wykazano, by istotnie działał on imieniem E. O., co miało już jednak drugorzędne znaczenie, skoro jak wyżej wskazano, powód nie wykazał, aby przedmiotowa umowa w ogóle została zawarta pomiędzy powódką, a choćby działającym imieniem pozwanej M. B.. Wprawdzie świadek W. K. (2) zeznał, iż M. B. określił się jako przedstawiciel Pani O., ale z niniejszego nie wynikało jeszcze, iż istotnie takim przedstawicielem był, zwłaszcza, iż ani W. K. (2) (dyrektor generalny powodowej spółki), ani Ł. Z. (1) (prezes zarządu powodowej spółki) nie zwrócili się do M. B. o okazanie pełnomocnictwa do działania imieniem pozwanej O., nie dokonując również u niej bezpośrednio takiej weryfikacji, podczas gdy E. O. wyraźnie temu zaprzeczyła, a M. B. powód nie powołał na świadka również na tą okoliczność.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdzając brak przesłanek z art. 535 kc oddalił powództwo (I), a tym samym zbędnym stało się badanie zarzutu przedawnienia choć na marginesie wskazać można, iż bieg przedawnienia przedmiotowego roszczenia zważywszy na datę płatności z faktur tj. 23.02.2012 i 16.03.2012 oraz złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej 27.01.2014r. i datę posiedzenia Sądu w tym przedmiocie 26.03.2014r. został przerwany stosownie do treści art. 123par. 1 pkt 1 kc.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc oraz par.6 pkt 6 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez SP kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i złożyły się na nie zwrot kosztów zastępstwa procesowego 3600 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł.

Zarządzenie zawarte w pkt III oparto na treści art. 84 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć : pełnomocnikowi powoda
2. K.: 2 tygodnie